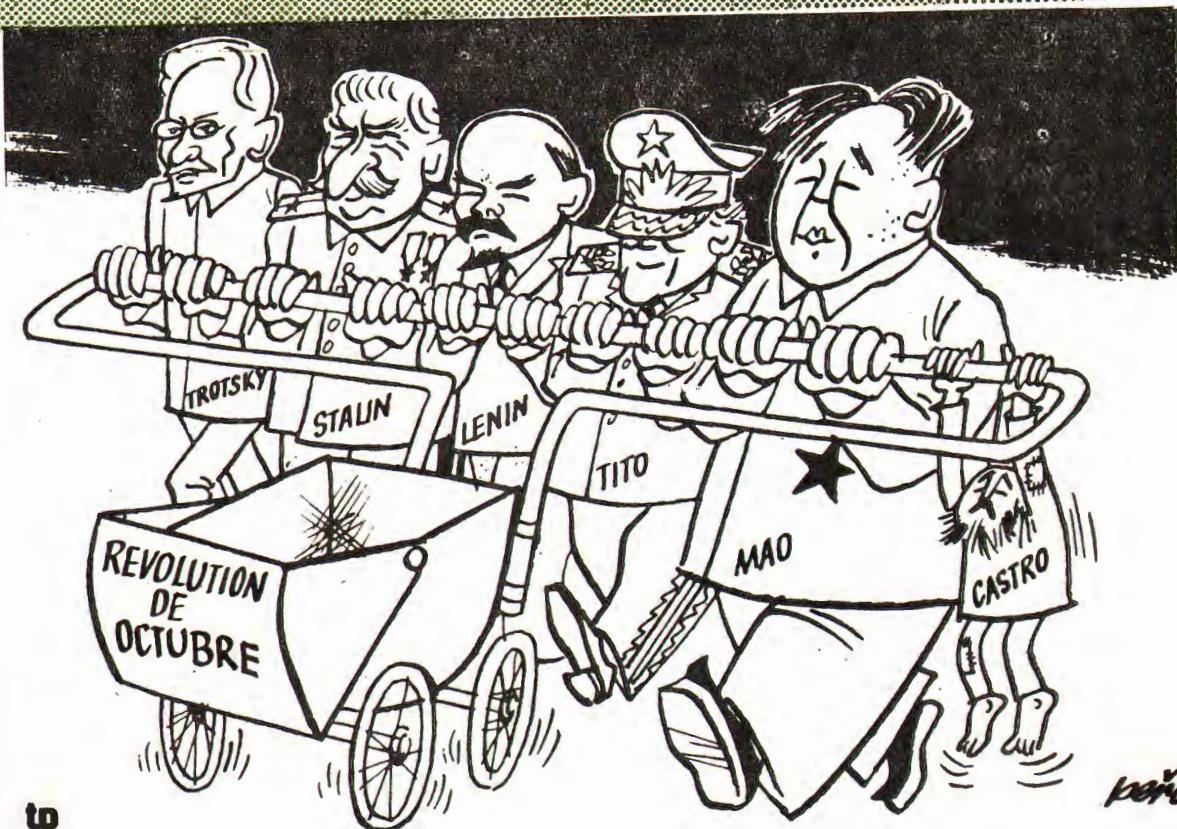

LA ESCOBA
Revista ucraniana de humor y sátira

Журнал гумору і сатири.
Виходить щомісяця.

Año XXVIII № 10-11 (322-323)
Buenos Aires, Octubre-Noviembre de 1976

tp

ХРОНІКА

Хоч у ХРОНІЦІ порушує Інклуз найважливіші — на його думку — події нашого життя на еміграції, то цим разом ХРОНІКА запише подію про одного з тих, хто був одним із основників «Мітли», дав для журналу частину своєї творчості та був, є і буде ентузіазмом українського гумору. Йдеться про особу Івана Евентуального, що свої новелі та оповідання пише під псевдонімом Анатоль Галан, і цього року він відсвяткував своє 75-ти

річчя. За ювілятом дорібок багатьох творів, і наше видавництво, відзначаючи цю світлу дату, видало друком збірку його оповідань п. з. »ЖИТЯ«, що є в трактаті експедиції до книгарень, кольпортерів і передплатників.

Великий письменницький талант, що його посидає Евентуальний Галан, дає йому можливість легко розв'язувати проблеми новелі, оповідання чи гуморески. Його в'ршовані сатири, переважно на політичні теми, що їх поміщувала «Мітла», є відомі широким читацьким колам нашої діаспори, і залишуються в українській літературі зразками правдивої сатири. Сам ювілят — особа скромна, не пхається силоміць на Олімп, що інший, з його талантом напевно робив би, але складає рядок до рядка у вірши, істотлю чи гумореску. В одній із своїх сатир він пише:

Як тепла піч у хуртовину — жарт.
Жартуючи, я, мабуть, і загину.
Бо лише тоді на світі жити варт,
Коли на усміх викличеш людину.

І Евентуальний-Галан виклидає на той усміх тих, хто розуміє гумор і сатиру, хто знає і цінить її як душкульну зброю проти життєвого зла.

Записуючи сьогодні в ХРОНІКУ 75-річчя Івана Евентуального-Галана, побажаймо йому від усієї «мітляної братії»: На многій літі, наш ювіляте!

І н к л ю з

ПЕРЕГНАЛИ... І ЗАСТРЯГЛИ

Москва — усьому світу голова. Там, у Москві, усе знають і всіх на світі перегоняють. Останньо, як подає «Асошієт Прес», москалі випередили світову медичну науку так далеко, що, хто зна, може скоро стануть навіть лікарі з усього світу спішитись у Москву на лікування. Бо оце недарено московські науковці відкрили таке: порошок перемеленої мумії є чудодійним ліком проти хворіб нервів, зараження крові, язви шлунка і навіть загоює поламані кістки. І сссретський журнал «Здоров'я» каже, що їм ще в ХІ-ому сторіччі цей секрет був уже знаний.

Одна у них тепер тільки проблема: де знайти добрих, ні чим не заражених мумій, щоб було із чого того ліку намолоти. І з кого?

Ленін був хворий на сифіліс мозку — зараза! Сталін був шезофреніком — зараза! Хрущов був алькоголіком — зараза! Інші спалені на порох «вожді» — були «ворогами народу» — самі зарази!..

Ми тепер здогадуємося, чому москалі так настирливо перлісь опанувати Єгипет в останніх роках. Бо там, бачте, є багато мумій. Але здо гадливі єгиптяни вигнали москалів геть із своєї землі. І тому під сучасну пору москалі вже в Африку

полізли шукати мумій.

Нам здається, що москалям повезло б, якби вони шукали мумій у Північній Америці й Канаді. Зокрема серед так званих «прогресивних українців» — комуністів, як тут ще кажуть. Знаєте, серед того червоного кодла є так багато добрих мумій, що москалі можуть задушити геть увесь український народ в Україні, а ті мумії будуть мовчазні!

Отаких би перетерти на порошок! Правда, може із них не вийде лік на всі недуги, але принаймні від бліх, буде непоганий.

Андрій Чапля
(Народна Воля)

ПРО ДОВГИЙ ЯЗИК

Мели, мели, язицю!
Мели, мели, дурницю!
Коли ж маєш охоту —
Перемелюй глупоту!

Кісточок ти не маєш,
Тому вільно гуляєш:
Обертаєшся жваво
То вліво, то вправо.

Не зле, що ти вологий,
Біда ж, коли задовгий.
І що ж тоді робити?
Хіба цвяхом прибити?

Тебе вдергати не годні
Часом Евінці доні.
Також сини Адама
Не зупинять так самс

Твоя довга порода
Навіть виросла в Форда.
Через цю він породу
Сам зробив собі шкоду.

Розмахнувся ним кріпко
Як підшепнув «антіпко»,
Той антипко всесильний
Із «Мрячної долини»*

Ой, язицю, язицю,
Пошо стрілив дурницю?
Що ж з тобою робити?
Хіба цвяхом прибити.

*«Мрячна долина» — так популярно називають те місце, де побудовано Стейт Департамент, тобто, американське Міністерство за кордонних справ.

Панько Незабудъко

АМЕРИКАНСЬКІ "ЧУДАСІ"

«Чудасія, мосьпане!» — написав був давно наш земляк, Микола Гоголь, але якби приїхав тепер до Америки, то напевно повторяв би ці слова на кожному кроці. Бо ж Америка — країна найбільших «чудасій»! Ось цього року американські українці переживали багато «чудасій».

Що перша «чудасія» — то 200-ліття незалежності ЗСА. Було багато музики, співів, танків, було що випити й закусити, було багато парад з великими оркестрами, з дівчатками, що вимахували руками й голими ногами перед музикантами, словом — було багацько всякої «гопля»! Тільки промови були дуже короткі...

Українців найбільше цікавило як американці позбулися свого «старшого брата», хоч була в них третина хрунів, що мали гонор бути підданими англійського короля? Скільки хрунів було в Україні під час наших Визволючих Змагань — того ніхто не обчислював, але їх є й тепер ще чимало. Яким чином американські цивілі перемогли добре вимуштувану англійську армію, що мала навіть полки німецьких найманців? Американці перемогли англійців партизанкою, що її засвоїли від індіян: несподівано нападти, стріляти із-за дерев, ховатися перед ворогом, тоді, коли англійці воювали стоячи як свічки, стріляли до противника, як на муштрі. Тому і вистріляли їх, як зай-

ців. До того ж американці сіяли паніку на тилах противника.

Що друга «чудасія» — це наші паради у 100-ліття нашого масового поселення в Америці, з парадними возами, походами, з вибором «міс України», бенкетами й... довгими промовами. Але вибори краль і князівень спричинили багато непорозумінь і тихого смутку. Це була нова «лінія поділу» до і так уже багато наших «ліній поділу» на всіх ділянках і фронтах... Американска

"ПОКИДЪКИ"

Москва критикує президента Форда за зустріч з «покидъками суспільства».

(3 газет)

Зміїна лють Москви проти післявоєнних емігрантів із Советського Союзу давно всім відома. Мовляв, як вони насмілились утекти від запланованої для них смерті? З якої речі віddaють свою працю не батьківщині всіх трудящих, а проклятим капіталістам? Де ж їхня соціальність? А вже зовсім образливо те, що представників мерзенної еміграції приймає і говорить із ними сам президент Америки.

На жаль, нема в нас під рукою поіменного списку тих «покидъків», які внесли найцінніший вклад в усі галузі життя держави, що дала їм притулок. А цей список дуже довгий і... промовистий.

Кожний фотографує, що кому цікаво...

преса майже промовчала наші паради, бо в кожній американській редакції є якийсь наш «приятель», що не може нас стравити, і постійно нас мішають зі «старшим братом».

Що третя «чудасія» — це ХІІ Конгрес УККА в Нью-Йорку, де 500 делегатів «заморожували» повних три дні, як індиків не «День св. Індіка». Біда в тому, що годі було змінити температуру цілого готелю, де відбувався Конгрес, бо єнкі любуються в холодній температурі. «Заморожені» делегати пробували піднести температуру криком і гострою критикою голови УККА та Конгресу, але якось дійшло до кінця, хоч, властиво, того кінця й не було, бо Конгрес мусів закінчитися... недокінчений — забракло часу на схвалення резолюцій і змін статуту. Обрано знову попередню у праву, а молодого кандидата на го

— далі на стор. 6-ї

Отже, як казав поет, «є щось гніле у данськім (советськім) королівстві». Тікають звідти науковці, винахідники, мистці, тікають і звичайні, дуже невимогливі люди. Кідають набуте роками добро, йдуть у невідомий світ, без знання мови, без будьjakих перспектив, аби тільки не бачити країни збудованого соціалізму, відпочити від того соціалізму...

До речі, «покидъкі» ніколи не лакействували, не лизали чобіт у своїх працедавців, як запевняє советська преса, а трудилися в міру сил і можливостей — шахтарювали, шевцювали, навіть чистили вбиральні, а з часом, опанувавши мову, поверталися до колишніх «шляхетних» фахів і збагачували країну нового поселення знанням і досвідом, набутими раніше.

Хто ж винний у тому, що держава збудованого соціалізму повелася зі своїми громадянами, як люта мачуха? Чи не ті справжні покидъки, які захопили владу, заткнули кляном роти інакшедумаючих, не дозволяють на найменше критичне слово, свавільно провадять чужу підсоветським народам внутрішню й зовнішню політику. «Носив вовк, понесуть і вовка».

Але ж народна приказка каже: стане час, коли й саму назву СССР дорівнюють до слова-покидъка.

Ivan Evenhualnyi

Анекдоти про сучасних людей

Якось запитали Марк Твейна про те, коли він дістав свій перший гонорар.

— Будучи в початковій школі, — почав гуморист, — до нас стосували кару різги. Кожному ученикові, хто, наприклад, розбив шибу, розілляв на лавку чорнило чи пошкодив табличу, давали до вибору: або десять різок або п'ять долярів кари.

Трапилось і мені попасти в ряди збиточників. Коли я признався про це вдома, батько вирішив, що для мене недопустима кара різги. Витягнув отже з мошонки п'ять долярів і дав мені.

Це й був мій перший гонорар.

—**—

Генерал фон Мольтке був на відпочинку в гірській місцевості. Там любив багато ходити на проходи, і то переважно сам, без жодного товариства.

Якось зайшов він у досить віддалену закутину тої місцевості, був змучений, тож зайшов до якоїсь хатини відпочити. Услужливий бавер подав чарки, і почав розмову:

— Кажуть, що в нашому містечку перебуває фон Мольтке.

— Так кажуть, — відповів генерал.

НОВИЙ ЮДА

Шах Ірану, Магомет Реза Пехлеві розпорядився видати втікача - летуна Валентина Зосимова сов. КГБ,

(3 газет)

Гуманний шах, держави реформатор
Перед Кремлем зігнувсь, як боягуз,
Штовхнувши летуна в обійми кати,
Навіки в злочині ганебному загруз.

Не зважив на протест, прохання і благання
Великих духом, совісних людей,
Аби лиш від Москви не мати нарікання
За виступ проти брежнєвських ідей.

Чого ж ти вартий, провідник Ірана,
За юдин гріш продавши летуна?
Як яничар московського тирана,
Ти забруднив іранців імена.

І кожний, в кому совість не зітліла,
Почувши про зрадливий шахів крок,
Подумає: за це криваве діло
Прощення не дадуть ні люди, ані Бог.

Іван Евентуальний

— Кажуть, що він любить багато ходити на проходи, — вів далі свою мову бавер.

— Правда, — підтверджив гість.

— Хотів би я його запізнати, бо дуже цікавий, як він виглядає.

Мольтке глянув на бавера й посміхаючись, сказав:

— Та виглядає так, як один із нас двох!

—**—

Айнштайн пішов до фрізієра, сів у крісло, але забув здійняти капелюх.

— Прошу остригти! — сказав коротко фрізієрові, коли той підступив до свого клієнта.

— То може б ви зняли капелюх?

— сказав на це фрізієр.

Айнштайн здивовано озирнувся й побачивши позад себе касиршу та манікіристку, сказав:

— О, вибачайте, я не зауважив, що тут є пані!

—**—

ДОБРА ВОРОЖКА

— Дочка твого сусіда гейби хіромантка. Ворожила, що як одружиться, буде мати діти. Чи то справдилося?

— Частинно. Ще не одружилася, але вже має дитину.

УКРАЇНСЬКА ЛОМИГОЛОВКА

Оголошуємо конкурс для ворожбітів і ясновидців, хто з них точно скаже:

коли наші ліваки старшого й молодшого покоління, замість критикувати ОУНР і АБН за їх звязки з ВАКЛ-ом і Національним Китаєм, зберуть усі свої «сили» докупи й доб'ються успішної співпраці з червоним Китаєм.

наскільки побільшився б Національний Фонд УККА, коли б донього увійшли опозиціонери з ААУ скільки ще треба петицій до папи, щоб прихилити Східню Конгресію на наш бік.

коли більшість нашої спільноти на еміграції візьметься нарешті за читання р'їдних газет і книжок настільки, щоб газети росли, не маліли й не зникали одна по одній, а автори щоб бодай заробили на своїх книжках, щоб прихід покривався з розходом за друк книжки.

I, накінець, якого Року Божого можна оголосити вислід цього конкурсу.

НА КОНЦЕРТІ

Жінка штовхнула лікtem свого чоловіка й сказала:

— Чоловіче, як так можна. Граєть Шопена, а ти спиш.

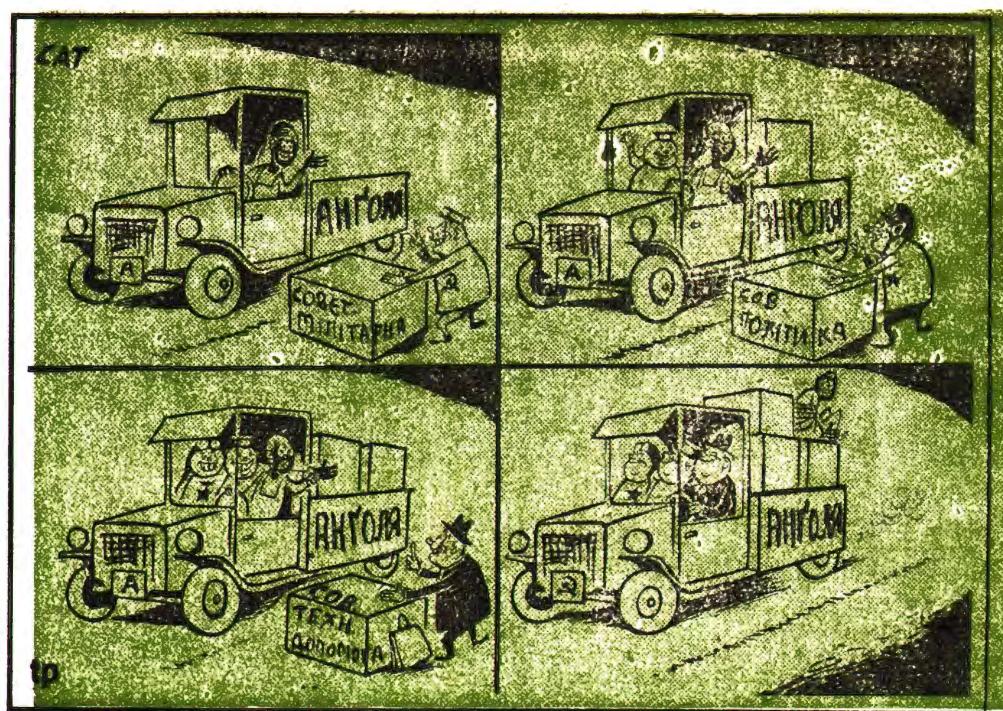
Розбуджений чоловік відповів:

— Е, якби так грали покера, то я напевно не спав би.

— Наш шеф дуже гарно одягається.

— А ти побачила б як він скоро роздягається...

Чотири фази «визволення» Анголі...

З ПОГЛЯДУ СЕЛЕПКА

Селепко в барі сів на крісло, на якому був капелюх його друга Юзька. Випили по чарці й нараз Юзько каже:

— Селепку, ти ж сидиш на моєму капелюсі!

Селепко зробив невинну міну й відповів:

— Сиджу, або що, ти, може, вже хочеш йти додому?

—**—

Селепко Лавочка вертається з дивізійної забави, відпроваджує додому свою партнерку Марусю. Коли прийшли біля хати Марусі, Селепко зауважує, що хата ясно освітлена

— А це чому така ілюмінація?

— Це з огляду на злодіїв, — відказує значуче Маруся.

— Дивно, — відповів по хвилині надуми, — адже кожний з них напевно має електричну ліхтарку.

—**—

Коли Селепко був на вишколі, дістав листа з дому, в якому запитували, чи це, мовляв, правда, що там дають вам «бобу».

Селепко відписав: Чи дають «бобу» — не можу сказати, бо це військова таємниця, але як так дуже хочете знати, то нам дають гороховий суп...

—**—

Селепко щось зле почувався й пішов до лікаря.

— Де ти, Селепку, почув найперше болі? — питав лікар.

— Голошу слухняно, що перші болі почув я в околиці Жіліни.

— Тепер ти ідеш на вакації, раджу тобі теж взяти її із собою. Можу тебе запевнити, що вона цікавіша, ніж моя жінка.

Коли спільник приїхав з вакації, йде розмова:

— Ну, як? Як секретарка?

— Ти мав рацію. Вона цікавіша ніж твоя жінка!

—**—

СКОРА РОЗВ'ЯЗКА

Відбуваються освідчини. Батько питає майбутнього зятя:

— А скільки ви заробляєте місячно?

— Сорок тисяч пезів, — відповів той урадувано.

— Гм... Не знаю, чи вам вистане на життя, — каже батько.

На те скоро відповіла панна:

— Мені — так, а він хай радить собі, як сам потрапить!

—**—

ЖОДНА НОВИНА

— Як так далі піде, то за двісті років населення Китаю зросте гак, що кожний другий мешканець на землі буде — китаєць.

— Для нас це ніяка новина, — відповів альбанець. — В нашій країні той стан маємо вже сьогодні!

—**—

НОВА СИСТЕМА

М'ясарські крамниці в Польщі світять пусткою — немає м'яса... З того приводу курсує у Варшаві такий дотеп:

— Чули новину? Кажуть, що мають бути відкриті м'ясарні лише один день в тижні.

— А чому ж це так?

— Щоб їх провітрити!

(В СССР є постійний брак харчів)

ДВОЛИКИЙ ЯНУС

Мітичний, старинний дволикий Янус лишив по собі вельми живуче покоління, яке не тільки що не загинуло до сьогодні, але й розрослося до нечуваних розмірів. Найбільше того «насіння» є серед політиків, і воно в політиці тепер є дуже активне.

Класичним прототипом дволикого прабатька Януса є сьогоднішній Дядько Сем, який в багатьох випадках далеко переріс свого мітичного прапредка. В нього не лише подвійне обличчя, але й серце, розум і взагалі подвійна мірка у всіх його, передусім, політичних потягненнях. Говорить багато про свободу для всіх людей і націй, а робить детант і латає, як тільки може, співжиття з найбільшими рабовласниками на землі; демонструє свою фізичну, мілітарну силу «в обороні всіх перед агресією і насильствєм», і ганебно, без поважних причин, калітулює перед голим й босим противником; посилає «страхи на ляхи» різним Касирам і Брежнєвам за Анголу, а нишком шукає найменших шансів, щоб нав'язати з ними приятельські взаємини; співчува долі всім переслідуванням через воним московським молохом, і не києне й пальцем в чоботі в їх обороні; проголошує «Тиждень поневолених націй» і помага червоним московським імперіялістам затягувати зашморг на їх шиях; бореться проти всякого колоніалізму, але всіма силами підтримує московський колоніалізм.

Вискочив ось недавно цей дво-

СЕРЕД КОЛГОСПНИКІВ

— Бачу, товариш, ви розбагатіли. Щіточку до зубів, бачу, маєте.

— Та де там розбагатів. По-перше, що вона не моя, позичена, а по-друге, то я нею не чищу зубів, лише чай мішаю.

—**—

ХАЙ ПРОБУЄ...

— Вставай, чоловіче, — каже пошепки жінка до чоловіка. — Чую якийсь рух, здається, що злодій пробує вломатися до хати через то вікно в лазничці.

Розбуджений чоловік відповів:

— То добре, нехай пробує, бо я те вікно пробував відчинити вже кілька днів тому і ніяк не міг.

—**—

ликий нащадок Януса і показавши одне своє обличчя — суміш Генрі Гельмута — і прогугнявів найдурнішу свою політичну «мудрість» мовляв, американська дипломатія всіма силами повинна стреміти до того, щоб поневолені Москвою народи смирненько, як овечки, поперли гуртом в московську кошару — бойню поневолених народів. А щоб вилізти якось з неприємної ситуації та й ще перед виборами, Янус показав своє друге обличчя, Джералдове, яке несміло, без жодної відповідальності прорекло, що воно за свободу всіх народів, в тому й поневолених Москвою.

Чи така дволікість комусь помогає? Безперечно що так — єдино Москві. Натомість поневоленим через воню Москвою народам та й самій Америці вона — ведмежа прислуга.

Панько Незабудъко

АМЕРИКАНСЬКІ «ЧУДАСІЇ»

(Закінч. з: стор. 3-ої)

лову УККА навіть не ставили під голосування, мовляв, йому ще не досить виросла борода. Можливо, що як за чотири роки виросте йому борода до потрібної довжини, то виберуть урешті, по 30 роках, нового й молодого президента УККА. Американські гості забрали так багато часу, що багатьом делегатам не вистачило часу громити канцелярію УККА за всі недотягнення.

А що четверта «чудасія» — то президентські вибори, «виборчий цирк», що відбувається в Америці що чотири роки, коштує грубі мільйони доларів, безліч енергії; витрати часу, а вислід — майже комічний. Дійшло до того, що добрі люди не хотіли голосувати, мовляв, немає різниці. «То так, як різниця між Кока-коля й Пепсі-коля! Пінгац і Фріц, контра Джеррі і Боба. Вибирай, кого хочеш...»

Українці плянували голосувати за Фордом, бо він призначив д-ра Мирона Куропася своїм асистентом етнічних справ. Це був перший українець на посту в Білому Домі. Вже малощо бракувало, а президент Форд був би наїчився пару українських слів і вітав би українців привітом «Слава Україні!» Так чи сяк, багато українців голосував-

— І ти була з ним?

— Ні, неправда, він був зі мною!

ло за Фордом, і може тому він і програв, бо ми такий пеховатий народ, що завжди програємо. Але були й такі, що голосували за «Пінгацом»*, бо не могли довше слухати, як Кісінгер вибріхувався на телебаченні та вихвалювався своєю катастрофальною політикою, що помагала ступнево советчикам опанувати чимало позицій у світі. Кісінгер видавав річно півтора більйона доларів на свої поїздки навколо світу, з цілим своїм штабом, а головна ціль тих поїздок була — рятувати Ізраїль перед арабами. А що Америка втратила вже свою світову перевагу завдяки його детантській політиці, то й полетить він з Білого Дому, хоч тим разом уже не літаком...

Обидва кандидати наростили так багато передвиборчих помилок, що обидва повинні були програти. Але мурини вирішили перемогу Картера. Само собою, що тепер Картер муситьиме прийняти до Білого Дому і муринів так, що, мабуть, прийдеться змінити називу Білий Дім — на Чорний Дім.

Ганжа Андібер

* Пінац — земляний горішок (натяк на те, що новообраний президент ЗСА — власник великих плянтацій земляних горішків).

ЗАМІТАЮЧИ «МІТЛОЮ» ..

Е І, Д А У Х Н Е М !

Серед багатьох лозунгів підсовєтського життя, що їх не видумала й — офіційно — не одобрила партія, є: «Не вкрадеш — не живеш!» Цей лозунг відомий кожному в совєтському царстві, ніж найбільш розреклямована промова Брежнєва.

Але й нічого дивного, що в ССР крадуть. Властию, не крадуть, а доплачують собі до тої мізерії, що її одержують робітники й колгоспники за свою працю в країні, де «рай» робітників і селян...

Гірше натомість коли краде комуністична знать. А вони теж крадуть. Тільки колгоспники крадуть з поля колоски чи трохи паші для худібки, а знать — тягне-розкрадає грубі мільйони, і ще за те часто дістає й ордени, моеялья, за осяг... Це тоді, як той, хто вкрав грубшу суму, сам її не сконсумуває, але поділився з кількома такими, як і він сам.

Розказують, що до Герека приїхав з візитою Брежнєв. Поговорили в Варшаві що там треба, а тоді Герек запросив есесерного вождя на свою дачу недалеко Варшави. Дача люксусова, що й казати! Брежнєв від здивування витрішив очі й питає свого кумпана:

— Товариш, за які це кошти ти побудував таке чудо?

Герек трохи знітився та й показує на вікно, каже:

— Бачите, товаришу маршале, ріку?

— Бачу, бачу.

— А міст на ній бачите?

— Бачу.

— Отож, як будували той міст, то там залишилось трохи матерія-

Українська преса на еміграції переживає тепер наїзд «друкарських чортіків», чи просто — чортяк. Вони бушують в наголовках статтей, на перших сторінках, перекручують слова, змінюють назви країн і баламутять читачів. Реєстр таких «чортяків» дуже довгий. Тільки в одному нашому щоденнику, замість «сотні роковини» подано: «сотенні роковини» (може бути сотений писар, чи кухар, але не роковини!) Замість ТЕрнопіль, замінено на ТАрнопіль, і то аж чотири рази в одній статті на першій сторінці. У звітах зі зборів, з'їздів чи конгресів часто перемінюють прізвища чи імена, але потім не спроялють тих «чортіків», що викликають в декого злу кров. Дещо винні тут і мовні редактори, коректори та складачі, що добре не роблять коректи. Але... хто на тому терпить? Нація! — як любив говорити один наш патріот «во врем'я оно» у Львові.

Друкарські чортіки не тільки люблять газети, але й книжки. В деяких книжках то така скількість тих «чортіків», що прямо справжнє пекло... І щоб справити їх, хоч друкуй другий том (або й два!)

Лу, трохи було такого, що на будову моста не годилося, і так збудовано цю віллю.

За пару місяців поїхав Герек до Москви. Брежнєв запросив його на свою дачу. Ну, дача вже не люксусова, а суперлюксусова.

— Як ви спромоглись на таку будову? — питав Герек Брежнєва.

А той показав на вікно й каже:

— Бачите, товаришу, ріку?

— Бачу.

— А міст на ній бачите?

Герек витрішив очі, а по хвілині каже:

— Ні, ніякого мосту не бачу.

Брежнєв засміявся й каже:

— Отож то є! Моста я теж не бачу, але за те бачу дачу!

Ей, да ухнем!

ГРОШІ — ЦЕ ГРУНТ!..

Аргентина — гарний край,
Але в ній такий звичай:
Всяк тобі ціну дає,
Якщо гроші в тебе є...
Чи ти Гриць, Федь чи Іван,
Маєш гроші, то ти пан.
А як в тебе їх нема —
Не прись ніде, бо дарма...
Як гріш, брате, в тебе є —
Всяк здалека пізнає
Й шле низесенький уклін,
До самісіньких колін...

Якщо гроші маєш ти —
Завжди дійдеш до мети...
Там підмажеш, підмастиш
І своего завжди діпнеш.

Якщо чуєшся в грошах,
Всіх ти маєш по... плечах.
В тебе сила, в тебе власті —
По зубах ніхто не дастъ.

Якщо в тебе гріш дзвінкий,
Ним відкриєш всі замки;
Ігноруєш всяк закон
Всюди йдеш без перепон.

А як грошей — ні телень,
Ти тоді дурний, як пень!
Кожний дивиться згори
І нішо не говори...
То ж, як бачиш, друже мій,
Гріш — великий чаюдій...
Правда це, не жодний жарт —
Тут без грошей — «пшик» ти варт!

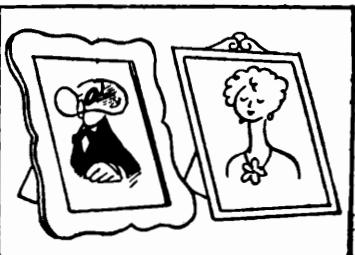
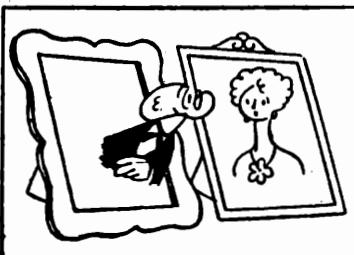
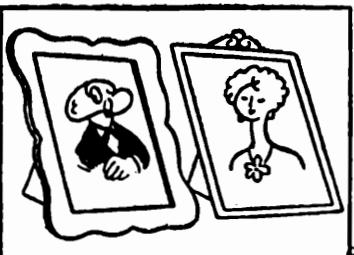
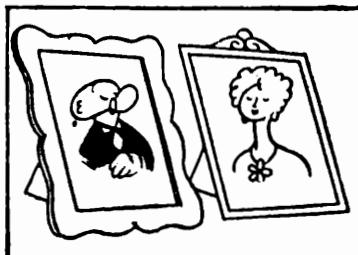
Микита Волокита

НА ПРЕСФОНД «МІТЛІ» СКЛАЛИ

Вп. І. Федишин, Бірмінгем, — £1.40
СУБ, Відділ Болтон — — — £1.00
Вп. Іван Орфенюк, Оксфорд, £1.00
Вп. Д. Мельник, Рочдель, — £0.75
Український Соц. Клуб, Рагбі, £1.00
Вп. Осип Кокіль, Едмонтон, — \$5.—
Вп. Панство Н і К. Таланчуки \$5.—
Вп. Федорів Ярослав, Едмонтон, \$5.—
Вп. Панство С. і К. Сирақ, Едм, \$5.—
Вп. Цікілевич Яр. Едмонтон \$5.—
Вп. Тимчишин Іван, Едмонтон, \$5.—
Вп. А. Зинич, Едмонтон, — — \$5.—
Вп. В. Купчак, Судбури, — — \$2.—
Вп. В. Зубик, Торонто, — — \$2.—
Вп. С. Стасишин, Торонто, — \$20.—

Щира подяка всім жертвам.

Пригоди Пилипа Недотепи:

8

день у світі» подав таку нотатку:

«В Аргентині минулого тижня поліція вбила в перестрілці, біля положеного на півночі країни Кордоби, трьох лівих терористів...»

Щось негаразд з редакторами «Кан. фармера». Якщо дивитись на місто Кордобу з Південного бігуна, то це місто справді лежить на півночі, але якщо брати Аргентину, як цілість, то місто Кордoba лежить на заході Аргентини, хочуть того редактори «Кан. фармера» чи ні...

Цей самий часопис у нотатці «Не розгадана містерія» в числі з 13го вересня ц.р. надрукував таке:

«Часто читаємо, що найбільші морські риби — кити викидаються на мілкий берег цілими групами, щоб там померти».

По-перше — кити не риби, а ссавці, а по-друге — вони не вмирають, а гинуть, чи здихають. Як бачимо, то й у зоології не дуже то «підкуті» редактори тої ж газети.

«Свобода» (Джерзі Сіті) від 16. вересня ц.р. помістила обширну статтю «Третій світ і ми» пера Марії Римської, в якій авторка широко розводиться над значінням і силою т.зв. «третього світу». Вона пише:

«Хоч, отже, той «третій світ» виявляє нині в більшості «лівацькі»

«Наш Світ» (Нью-Йорк) ч. 5 з 76р. помістив на 10-ій сторінці ось що:

«Демократична партія у виборах 1972 р. вибрала на своїй конвенції Дж. МекГоверна, який подавляючи більшістю програв проти республиканського кандидата Р. Ніксона».

Досі писали в нас, що хтось виграв «подавляючи більшістю», але... як можна програти подавляючи більшістю — то це вже секрет автора статті, ну, і редакції, що такий секрет надрукувала. Цей «винал» варт опатентувати! А взагалі словечко «подавляючий» є комічне, бо хтось когось «подавляє», хоч це не мусить бути і більшість. Тепер меншість «подавляє» більшість, як це водиться в усіх комуністичних країнах.

«Канадійський фармер» (Вінніпег з 6-го вересня ц.р. у відділі «Тиж-

LA ESCOBA Casilla de Correo 7 (SUCURSAL 7) BUENOS AIRES 1407, — ARGENTINA
Ілюстрований журнал гумору і сатири. Виходить що-місяця.
Видає і Редакцію відвідує Ю. Середік
Ціна за 1 примірник 25 пезів Передплата за 1 рік 250 пезів
Англія £2.— Австралія \$3.— Бразилія 30 нов. кр. ЗСА і Канада \$5.— В інших країнах рівновартість 5 ам. дол.

LA ESCOBA REVISTA UCRANIANA DE HUMOR Y SATIRA Aparece una vez por mes.
Director responsable: Julian Serediak
Suscripción: (Ley 18.188)
Precio de 1 ejemplar \$25
Anual \$250

Correo Argentino Sucursal 7 (V. Barsfield)	TARIFA REDUCTA	
	Titular	Concesión № 4072
Nº 1.307.823		

Tall. Gráficos "Champion"
c. Mercedes 2183, Bs. As.

Нередуктовані ціни за поданням джерела:

тенденції, і в промовах у Коломбо «дісталось» головно ЗСА, Півден. Африці та Ізраїлеві за колоніалізм, то є всі познаки, що весь той рух є більш загрозливий для Москви ніж для Вашингтону, і на майбутнє він буде більш «направлятись» під впливом таких лідерів як Індіра Ганді, Садат, ну і Китай...»

Бідна пані Марія Римська, а з нею і редакція «Свободи», коли надіються, що направиться Індіра Ганді й Китай...

ЧИТАЙТЕ НАЙНОВІШІ ВИПУСКИ НАШОГО ВИДАВНИЦТВА

СВЯТОМИР М. ФОСТУН

ШЛЯХАМИ СМЕРТИ

Повість з часів другої світової війни.

Сторін — 192 — Книжковий білий папір.

Двокольорова обкладинка у виконанні
Романа Глувка.

В німецькій армії під час другої світової війни існували т.зв. «карні частини», які були в боях на найжахливіших відтинках фронту. Автор повісті «Шляхами смерті» веде нас туди, куди німецьке командування перекидало той бойовий відділ, до якого був силою включений і старшина УПА, Олег Вишневий.

Ціна повісті «Шляхами смерті»:

в Аргентині — 400 пезів; в Англії — £2.25
в Австралії — \$3.00; в ЗСА і Канаді — \$4.00

В інших країнах — ціна за домовленням.

КАЛЕНДАР АЛЬМАНАХ МІТЛА

НА 1977 РІК

128 сторін друку!

Багато карикатур!

XXVI річник.

Ціна календаря «МІТЛА» на 1977 рік:

в Аргентині — 400 пезів; в Англії — £1.25;

в Австралії — \$1.75; в ЗСА і Канаді — \$3.00

В інших країнах — ціна за домовленням.